

Een feestelijke dag

Katie Fforde bij Boekerij:

De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven
Een liefde in de lente
Een feestelijke dag

Katie Fforde

Een feestelijke dag

Lizzie geniet van haar vrijheid, maar haar moeder ziet haar het liefst zo snel mogelijk trouwen

ISBN 978-90-225-8896-3

ISBN 978-94-023-1725-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Wedding in the Country*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2021 Katie Fforde

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan al mijn schrijversvrienden. De schrijfgemeenschap is heel warm en stimulerend. Dit boek is voor jullie, een groot dankjewel. Zonder jullie was het me nooit gelukt. Dat geldt trouwens voor al mijn boeken – ik ben er alleen nooit aan toegekomen jullie te bedanken.

DEEL 1

1

Londen, lente 1963

‘Knoflooktenen horen even groot te zijn als een “azelnoot in de dop”,’ zei mevrouw Wilson met een zwaar Frans accent. Ze keek vol afschuw naar een bord vol kromme, bleke vormen dat op het keukenwerkblad voor haar stond, alsof het afgeknipte teennagels waren.

Lizzie keek naar het afgekeurde ingrediënt. Ze had geen ervaring met knoflook, voor haar was het een van die producten die haar vader ‘buitenlandse troep’ noemde en die bij hen thuis de keuken niet in kwam. Tegelijk was Lizzie haar vader dankbaar voor zijn eenvoudige maar degelijke kookkunst, aangezien ze anders nooit naar Londen zou zijn gestuurd voor een kookcursus.

En nu was ze hier, in een nogal bedompt souterrain in Pimlico, met negen andere meisjes, en kreeg ze les van een Française die, als Lizzie afging op haar eerste indruk, de wind er behoorlijk onder had. Bijna iedereen droeg een dichtgeknoopte witte overall met een wit halterschort erover.

Mevrouw Wilson vervolgde de les met de introductie van het ingrediënt olijfolie en zei dat het belachelijk was dat de olie

alleen bij de apotheek te koop was. Lizzie realiseerde zich dat olijfolie dus kennelijk ook voor iets anders dan de behandeling van oorpijn gebruikt kon worden en vroeg zich af hoe de Française, die duidelijk geen hoge pet op had van de meeste ingrediënten die in Engeland verkrijgbaar waren, hier wilde wonen terwijl het op culinair gebied behelpen was.

Heimelijk bestudeerde Lizzie haar medestudenten in de hoop dat er ten minste eentje tussen zat die aardig was, anders zou haar tijd in Londen wel eenzaam worden.

De meeste meisjes leken van adel, met hun gladde huid, hun glanzende haar in een elegante chignon of dikke paardenstaart, of hoog opgekamd, met de punten naar buiten gekruld, een stijl die haar nooit was gelukt. Hier en daar piepte wat kasjmier of zijde onder hun alles bedekkende kleding uit, en ze droegen parels om hun nek en in hun oren. Lizzie had zelf ook een parelsnoer – een cadeau van haar peetmoeder – maar dat was voor speciale gelegenheden en zeker niet voor dagelijks gebruik. Als ze het wilde dragen moest ze haar moeder om toestemming vragen.

Een van de meisjes sprong eruit omdat ze er anders uitzag. Ze had geen gehoor gegeven aan de opdracht een witte overall aan te trekken en droeg in plaats daarvan een blauw gestreept slagersschort over een soort kraagloos herenoverhemd, met daaronder een zwarte cigarette-broek en schoenen met ronde neuzen en een vetersluiting op de wreef. Haar lange haar (net zo glanzend als dat van de andere meisjes) was nonchalant opgestoken, en ze had een volle pony waardoor ze op Audrey Hepburn leek. Ook zij droeg parels, alleen waren die van haar veel groter, en de veel langere ketting lag als een soort lasso om haar nek. Lizzie vermoedde dat ze vals waren, wat het meisje in haar ogen juist sympathiek maakte. Ze was net zo glamoureuus en van goede komaf als de andere cursisten, maar minder ar-

rogant, en door de manier waarop ze de keuken rondkeek leek het alsof ze niet goed wist wat ze op de cursus deed.

Opeens werd Lizzies aandacht getrokken door een ander meisje, dat aandachtig aantekeningen maakte in een notitieboekje. Af en toe stelde ze een vraag, en naar mevrouw Wilsons antwoorden te oordelen, waren het precies de goede vragen. Ze kwam heel serieus over en wilde overduidelijk graag leren koken. Voor haar was dit geen tijdverdrijf tot aan de volgende sociale bijeenkomst, wat het voor de andere meisjes kennelijk wel was, als Lizzie mocht afgaan op de terloops opgevangen gespreksflarden.

Toen het meisje zag dat Lizzie naar haar keek, glimlachte ze verlegen maar vriendelijk, en meteen voelde Lizzie zich meer op haar gemak.

‘Nou, meisjes, wie gewend is goed voedsel te eten, kan makkelijker een goede maaltijd bereiden. Ik weet dat de meesten van jullie geen ervaring hebben in de keuken, want koks vinden het meestal niet prettig om tijdens het koken gestoord te worden.’

Lizzie moest even slikken. Haar moeder kookte altijd zelf, vaak geholpen door Lizzie, en huurde alleen een kok in wanneer collega’s van haar vader op bezoek kwamen.

‘Oké, dan ga ik nu de *batterie de cuisine* met jullie doornemen. Ik wil dat jullie je om beurten voorstellen en dan test ik of jullie weten waar de keukenspullen voor dienen.’

Er werd ingehouden naar adem gehapt, terwijl de debutanten hooghartig om zich heen keken. Blijkbaar waren ze zich er terdege van bewust dat ze zo goed als niets afwisten van keukenbenodigdheden. Ook Lizzie was gespannen. De kookset van haar moeder – een huwelijkscadeau – bestond uit een soeplepel, een aardappelstamper, een vleesvork en een paletmes, die aan een rekje aan de muur hingen. Als haar naar iets

ingewikkelders dan dat werd gevraagd, zou ze de kritiek van mevrouw Wilson over zich afroepen.

Maar behalve een test was het ook een kans om de namen van de andere cursisten te leren kennen, en dus lette ze goed op. Het meisje met het gestreepte schort heette Alexandra, en degene die aardig wegwijs leek in de keuken (ze herkende zonder moeite een knoflookpers) was Meg, wat vermoedelijk een afkorting was van Margaret. De andere meisjes hadden namen als Saskia, Eleanor en Jemima. Lizzies schoolvriendinnen hadden gewonere namen gehad: Rosemary, Anne en Jane, of Elizabeth.

Lizzie vroeg zich net af hoe het moest zijn om dezelfde naam te hebben als een eend uit een Beatrix Potter-boek, toen mevrouw Wilson haar de beurt gaf. Gelukkig had mevrouw Wilson een kaasrasp in haar handen, die ze zonder moeite wist te benoemen.

Na deze test werd de meisjes opgedragen hun notitieboekje te pakken (Lizzie zag dat Meg het boekje al in de aanslag had) en het recept voor sardine paté te noteren. Daarna moesten ze biefstuk bakken en, voor het dessert, karamel-sinaasappels maken.

‘Kom,’ zei het lange meisje dat op Audrey Hepburn leek – Alexandra – aan het einde van de ochtendsessie terwijl ze Meg en Lizzie de keuken uit duwde. Meg was ongevraagd aan de afwas begonnen en Lizzie had zich verplicht gevoeld haar te helpen. ‘Kom mee.’

Lizzie had geen beter idee en wilde dit meisje, dat het niet zo nauw leek te nemen met de regels, graag beter leren kennen. Zelf had ze altijd gedaan wat haar ouders van haar verwachtten, maar nu leek het dat ze iets te kiezen had.

Alexandra bleek duidelijk de weg te weten in Pimlico. Een klein stukje lopen, een hoek om naar links en ze liepen een zijstraatje in naar een cafeetje.

De condens stond op de ruiten en de stoom van de koffiemachine maakte verontrustend veel lawaai. De machine had de afmetingen van een kleine auto en klonk alsof hij elk moment kon ontploffen. Maar omdat niemand zich er iets van aan leek te trekken, liep Lizzie achter de anderen aan naar binnen.

Op het moment dat de meisjes binnenkwamen, kwam de man die achter de bar brood en stokbrood stond te smeren naar hen toe. ‘*Bella!*’ begroette hij Alexandra terwijl hij haar omhelsde en een klapzoen op haar wang gaf. ‘Waar heb je gezeten? We hebben je gemist! Maria! Alexandra is er!’

Een vrouw met haar zwarte haar in een knot en een ietwat smoezelige schort over haar kleren, kwam uit de keuken en kuste Alexandra nog uitbundiger. ‘Ga zitten! Ga zitten!’ zei ze. ‘Zijn dat je vriendinnen? Welkom! Nou... koffie! Eten! Jullie moeten eten!’

Het duurde even voordat ze alle drie naar een tafel in een nis waren gedirigeerd en achter een kop koffie met een dikke laag schuim zaten. Lizzie wist niet of ze wel zin had in koffie. Ze maakte het wel eens voor haar ouders wanneer ze een dinertje gaven, maar zelf hield ze er niet zo van.

‘Cappuccino,’ zei Alexandra. ‘Heerlijk, maar je moet er wel suiker in doen. Heel veel suiker.’ Er lagen grote verpakte suikerklontjes op de schoteltjes en ze begon die van haar uit de wikkel te halen.

De andere twee volgden het voorbeeld van hun nieuwe vriendin en bendeleider, deden de beide klontjes in hun kopje en begonnen te roeren zodra de suiker door het schuim was gezakt.

‘Mijn hemel, wat is dit lekker!’ zei Lizzie na een eerste slok. ‘Ik wist niet dat koffie zo kon smaken.’

‘Het smaakt inderdaad heel anders dan de koffie die ik wel eens drink,’ zei Meg.

‘Ik ken Mario en Franco al jaren,’ zei Alexandra. ‘Ze hebben

me alles over koffie geleerd.’ Ze was even stil. ‘Ik heb vroeger een tijdje een Italiaans kindermisje gehad. Ze nam me hier als kind mee naartoe.’

‘Sorry dat ik het zeg,’ zei Meg, ‘maar heel oud kun je nog niet zijn.’

Alexandra lachte, totaal niet beledigd. ‘Ik ben negentien, dus zeker twaalf jaar ouder dan toen ik hier voor het eerst kwam.’

‘Heb je altijd kindermisjes gehad?’ vroeg Lizzie.

‘Altijd.’ Alexandra nam nog een slokje en slaakte een tevreden zucht. ‘Ik ben wees. Maar jullie hoeven geen medelijden met me te hebben, hoor! Ik heb mijn ouders nooit gekend en heb me altijd prima weten te redden zonder hen.’

‘Jeetje,’ zei Meg. ‘Ik kan me niet voorstellen hoe dat moet zijn. Mijn moeder en ik zijn heel dik met elkaar.’

Alexandra haalde haar schouders op. ‘Het is maar wat je gewend bent. Ik had eerst kindermisjes en later ging ik naar kostschool. In de vakanties, als ik niet bij mijn suffe familie logeerde, had ik een gouvernante of gezelschapsdame, of hoe ze ook genoemd willen worden. Mijn familie geeft alleen maar om geld.’

Lizzie verslikte zich bijna. Haar ouders hadden haar geleerd respect te hebben voor haar familie, ook al had ze verrast opgekeken toen ze gisteravond bij haar tante Gina was aangekomen. Ze betwijfelde of tante Gina haar vaders goedkeuring kon wegdragen.

‘Ik ben, of beter gezegd, word heel rijk,’ zei Alexandra, alsof het een last was, ‘maar ik krijg de erfenis pas op mijn vijftiengste verjaardag. Dat hebben ze zo geregeld om de geldwolven op afstand te houden.’

‘Mijn hemel,’ mompelde Lizzie.

‘Mijn familie – en die is heel groot – is zeer geïnteresseerd in mijn fortuin. Zodra de tijd rijp is willen ze me ongetwijfeld

uithuwelijken aan een neef die net ver genoeg van me verwijderd is om gezonde kinderen te krijgen, zodat het geld in de familie blijft.’

‘Mijn moeder wil heel graag dat ik ga trouwen,’ zei Lizzie. ‘Dat is de reden dat ik deze cursus doe, zodat ik kan leren koken en andere huishoudelijke vaardigheden kan opdoen. Als ik dit heb afgerond, ben ik een betere partij. Niet dat ik geldwollen op afstand hoeft te houden.’

‘Heeft je moeder al iemand op het oog?’ vroegen Alexandra en Meg bijna tegelijk.

Lizzie haalde haar schouders op. ‘Ik ga eerlijk gezegd altijd mee met wat mijn ouders voorstellen, maar ik zou nooit met iemand trouwen van wie ik niet hou.’

‘Maar je gaat wel naar dezelfde kapper als je moeder, of niet?’ vroeg Alexandra.

‘Kun je dat zien?’ Lizzie fatsoeneerde haar haar.

Alexandra knikte. ‘Het is een nogal ouderwets model,’ zei ze. ‘En nu ik zie wat je onder je overall draagt, kiest je moeder waarschijnlijk ook je kleren uit.’

Lizzie ademde diep uit. ‘Tja, ik heb geen zin om te bekvechten over dingen die ik niet echt belangrijk vind.’ Ze keek met afgunst naar Alexandra’s blouse en broek. ‘Mijn moeder is al zolang ik me kan herinneren met mijn huwelijk bezig. Als ik met een man zou trouwen van wie ik hou, zou de huwelijksdag zelf me niet zoveel kunnen schelen. Zij vindt dat wel belangrijk. Tenslotte ben ik hun enige kind.’

‘Ik ben ook enig kind,’ zei Meg. ‘Maar volgens mij heeft mijn moeder nog geen seconde over mijn huwelijksdag nagedacht.’ Ze was even stil. ‘Maar goed, ze werkt, dus voor haar is het misschien anders.’

‘Heeft jouw moeder een baan buiten de deur?’ vroeg Lizzie, een tikje nieuwsgierig en geïntrigeerd.

‘Nou ja, niet buiten de deur,’ zei Meg. ‘In elk geval tot voor kort niet. Ze kookte en deed huishoudelijk werk voor een oudere man. Hij was heel aardig. We wonen nog in zijn flat. Hij heeft altijd gezegd dat we in zijn huis konden blijven wonen als hij was overleden, maar op de een of andere manier hebben zijn nichtjes daar een stokje voor gestoken. Gelukkig had hij een vriendelijke notaris die het zo heeft geregeld dat we er nog drie maanden kunnen blijven – nou ja, inmiddels is het nog maar twee maanden. Daarom zit ik op deze cursus. Ik wil zo snel mogelijk zelf geld kunnen verdienen.’

‘Mijn hemel,’ zei Alexandra. ‘Ik weet helaas uit ervaring dat er altijd ruzie ontstaat over de erfenis, zelfs als mensen al rijk zijn.’

‘Zodra ik het certificaat van deze cursus binnen heb, wil ik bestuurderslunches gaan verzorgen,’ ging Meg door. ‘En als het lukt ga ik ’s avonds cateren of zo.’

‘Waarom zou je twee banen willen hebben?’ vroeg Lizzie.

‘Ik wil genoeg verdienen om een aanbetaling voor een woning voor mijn moeder te kunnen doen,’ zei Meg. ‘Waarschijnlijk vindt ze weer een baan met inwoning, maar we willen allebei iets dat van onszelf is. Als we een etage kunnen krijgen, kunnen we die verhuren als mijn moeder er zelf niet woont.’

‘Mijn moeder zou een rolberoerte krijgen als ik twee banen zou nemen,’ zei Lizzie. ‘Mijn ouders willen dat ik ga werken tot ik de ware ontmoet, maar dat is dan niet echt voor het geld.’

Meg haalde haar schouders op en even was Lizzie bang dat ze haar had beledigd. ‘Mijn moeder was al heel jong weduwe. Ze heeft altijd moeten werken.’

‘Mijn moeder doet alleen vrijwilligerswerk,’ zei Lizzie. ‘En dat alleen om onder de mensen te komen.’ Ze dacht aan de koffieochtenden en taartverkopen voor het goede doel, waarbij vrouwen samenkwamen om te roddelen tot het lijdend on-

derwerp van hun gesprek verscheen en een andere vrouw tot doelwit werd gemaakt. Ze had vaak genoeg geholpen op die bijeenkomsten om te weten hoe ze waren.

‘Zullen we iets te eten bestellen?’ zei Alexandra. ‘Ik rammel. Die proeverij van onze eigen baksels vanmorgen vind ik niet genoeg. Vanmiddag gaan we toch bloemschikken, of niet? Ik wilde eigenlijk alleen de kookcursus volgen, zonder al die andere activiteiten in de middag, maar deze werd mij aangeraden.’

Lizzie knikte. ‘Ik heb wel zin in bloemschikken. Dat heb ik vaak gedaan. En ik maak ook graag kleding. Ik moet er alleen niet aan denken dat ik Frans moet praten!’

‘Deed je dat bloemschikken ook voor je moeder?’ vroeg Meg.

Lizzie knikte. Haar moeder schakelde haar altijd in als er boeketten voor in de kerk moesten worden gemaakt. Lizzie klaagde er vaak over, maar stiekem genoot ze ervan, want ze kreeg veel complimenten.

‘Ik spreek dus amper een woord Frans,’ ging ze door, voor het geval haar vriendinnen dachten dat ze vond dat ze overal goed in was. ‘Ik ben nog nooit in het buitenland geweest.’

‘Ik spreek ook geen Frans, en ik weet ook niks van bloemschikken,’ zei Meg. Ze keek naar Alexandra. ‘Is het eten hier duur?’

Alexandra schudde haar hoofd. ‘De prijzen zijn redelijk, en de tosti’s vullen goed. Toekomstige erfenis of niet, ik draai wel elk dubbeltje om.’

‘O ja? Waarom?’ vroeg Meg.

Alexandra haalde haar schouders op. ‘Dat vertel ik nog wel een keer. Lang verhaal.’

Lizzie had het gevoel dat er nog veel meer was dat Alexandra niet wilde vertellen.

Uiteindelijk hoefden ze niet te betalen voor de kaastosti's, noch de koffie, en voelden Lizzie en Meg zich al evenzeer deel van de familie van de café-eigenaar als Alexandra.

Ze liepen terug naar de kookschool, die gevestigd was in het souterrain van een delicatessenwinkel. 'Ik wil graag nog veel meer leren dan koken,' zei Lizzie. 'Al denk ik niet dat ik er ooit goed in zal worden. Volgens mij liggen bloemschikken of kleding maken me beter. Dat zijn mijn hobby's.' In haar naaikunst had ze alle vertrouwen. Ze had dienbladdoeken voor haar moeder geborduurd, zakdoeken versierd met kantwerk en andere mooie maar in wezen nogal nutteloze dingen gemaakt. En behalve kleertjes voor haar poppen, had ze ook altijd haar eigen kleding gemaakt, hoewel haar moeder dat had ontmoedigd.

'Ik vind kleding maken ook leuk,' zei Alexandra. 'Dat is makkelijk als je veel ruimte hebt. En een naaimachine natuurlijk.'

Lizzie zou willen dat ze hier kon naaien, maar ze had haar naaimachine bij haar ouders laten staan. 'Maak jij je eigen kleren?' vroeg ze, nieuwsgierig als ze was naar Alexandra's bijzondere outfit.

'Voor een deel. Ik geef er vooral mijn eigen draai aan.' Er verscheen een lichte frons op haar voorhoofd. 'Nu ik er zo met jullie over praat, lijkt het wel of ik een heel apart leven leid. Voor mezelf is het natuurlijk allemaal heel normaal.'

Lizzie wilde iets zeggen maar bedacht zich. Hoe was het mogelijk dat dit glamoureuze, aristocratische meisje, dat hun had verteld dat ze rijk was, zuinig moest zijn. Ze haalde haar schouders op en liep door. Ze zou er vast snel achter komen.

2

Lizzie zat in de bus naar het huis van tante Gina. Ze had de buschauffeur gevraagd om haar te waarschuwen wanneer ze moest uitstappen. Ze was moe maar voldaan, concludeerde ze over haar eerste cursusdag.

In de eerste plaats omdat ze twee potentiële vriendinnen had gevonden in Alexandra en Meg, wat ze erg belangrijk vond. Haar beste vriendin van school, Sarah, was verhuisd om verpleegkunde te studeren, en Lizzie miste haar.

En ten tweede omdat ze het gevoel had dat ze iets meer van koken afwist dan sommige van de andere meisjes, en hoopte dat het sarcasme van die enge mevrouw Wilson niet op haar gericht zou worden.

Terwijl de bus door de straten reed, zag ze allerlei herkenningpunten. Daar was Harrods (waar ze ooit met haar moeder was geweest), en het Victoria & Albert-museum (waar ze nog nooit was geweest). Moe of niet, ze vond het geweldig om in Londen te zijn.

Nadat ze bij de juiste bushalte was uitgestapt, liep ze al een tikje zelfverzekerder in de richting van het doodlopende straatje waar tante Gina woonde. Algauw beklom ze de trap naar de woning, en omdat Gina haar geen sleutel had gegeven, klopte ze op de voordeur.

‘O, lieverd!’ zei Gina toen ze haar zag staan. ‘Wat ben je vroeg terug!’

Lizzie had niet het gevoel dat ze vroeg was. Het was iets over half vier. De meisjes hadden na hun conversatieles Frans en het bloemschikken nog aardig lang zitten kletsen. Sommige cursisten waren na afloop meteen vertrokken naar een van de vele high teas die er in het balseizoen werden georganiseerd.

‘Ik hoop niet dat ik ongelegen kom.’

‘Maak je geen zorgen!’ Gina glimlachte maar was duidelijk van haar stuk gebracht. ‘Kom binnen. Ik heb een vriend op de thee. Ik weet zeker dat je je binnenkort nuttig kunt maken door lekkere Franse hapjes te maken!’

Haar ouders hadden haar de avond ervoor met de auto gebracht, dus ze wist de weg in Gina’s flat. Gina woonde er nog maar net. Ze was de jongste zus van haar moeder, maar omdat ze weinig met elkaar gemeen hadden, waren ze slechts een enkele keer op familiebezoek geweest.

Lizzie legde haar jas en spullen in haar kamer en liep toen naar de kleine zitkamer voor in de woning. Gina zat met een man op de bank. Op de kleine salontafel voor de bank stonden twee theekopjes, en het viel Lizzie op dat er een was omgestoten.

‘Kom, dan stel ik je voor,’ zei Gina terwijl ze opstond. De man volgde haar voorbeeld. ‘Barry, dit is Lizzie, of Elizabeth zoals haar moeder haar altijd noemt. Lizzie, dit is Barry.’

Barry pakte Lizzies hand en drukte er een kus op. ‘En hoe word jij het liefst genoemd?’

‘Lizzie,’ antwoordde ze terwijl ze vergeefs haar hand probeerde terug te trekken.

‘Ga zitten,’ zei Gina opgelaten, waardoor Lizzie nog meer het gevoel kreeg dat ze hen ergens bij had gestoord. ‘Vertel eens over je cursus – en zo. Zo leuk! Wat heb je vandaag geleerd, lieverd?’

Lizzie had de indruk dat ze het vroeg om het gesprek gaande te houden, en niet omdat ze het zo graag wilde weten. ‘We hebben iets over knoflook en olijfolie geleerd, en hoe je karamel maakt. Je mag nooit in de pan roeren, maar moet de suiker door de pan walsen.’ Lizzie glimlachte en vroeg zich af hoe ze kon weggkomen. ‘Zal ik misschien nog wat thee zetten, tante...’ Te laat herinnerde ze zich dat haar tante haar de vorige avond had gezegd dat ze liever geen tante genoemd wilde worden omdat ze zich dan oud voelde. ‘Eh... Gina. Of zal ik de theespullen opruimen?’

‘O ja, ruim ze maar op. Dank je wel!’

Lizzie vluchtte snel naar de keuken en besloot aan de afwas te beginnen om maar niet terug te hoeven naar de zitkamer. Nadat ze alles had afgedroogd en opgeruimd, maakte ze de keuken aan kant. Uiteindelijk, toen alles er spic en span uitzag, hoorde ze Barry vertrekken. Het leek een eeuwigheid te duren.

‘O, lieverd, je hebt al alles schoongemaakt. Wat aardig van je. Mijn hulp, mevrouw Spriggs, komt altijd ’s ochtends. Ze is het zout der aarde, maar helaas nogal bijziend. Tussen twee haakjes, je moeder heeft vandaag gebeld. Of je haar terug wilt bellen. Ze is benieuwd hoe het op je cursus is gegaan.’ Gina glimlachte. ‘Het moet niet makkelijk voor haar zijn om haar kleine meid in haar eentje naar Londen te laten gaan.’

‘Hoezo, in mijn eentje?’ wierp Lizzie tegen. ‘Ik heb jou toch, Gina!’

Even later zat Lizzie aan het telefoontafeltje in Gina’s halletje. ‘Mam?’ zei ze toen de telefoon werd opgenomen. ‘Met mij.’

‘Elizabeth!’ zei haar moeder. ‘Blijf waar je bent, dan bel ik je terug. Ik wil je niet op kosten jagen.’

Een paar seconden later had ze haar moeder weer aan de lijn. ‘En, hoe ging het? Waren de andere meisjes aardig?’

‘Ja, er zitten een paar hele leuke meisjes bij. De rest was nogal... hautain. Van het type dat alle high teas van het balseizoen afloopt.’

Haar moeder zuchtte. Als haar dromen zouden uitkomen, zou Lizzie ook alle high teas, bals en sportevenementen aflopen. Dat was dé manier om een geschikte jongeman tegen te komen: een goede huwelijkspartij die een vrouw en haar familie kon onderhouden en hen in de hogere klassen kon introduceren. Lizzie wist dat, maar ze wilde zich niet opdringen aan een groep vreemde meiden. Ze wist alleen niet hoe ze dat haar moeder duidelijk moest maken. ‘Een van de leuke meisjes leek wel van goede afkomst,’ zei ze, in de hoop haar moeder een plezier te doen, ook al was het niet veel.

‘O ja, lieverd? Hoe heet ze?’

‘Alexandra.’

‘Neem haar maar gauw een keer een weekendje mee naar huis. Wat dacht je van aanstaand weekend?’

Lizzie mocht dan een gehoorzame en meegaande dochter zijn, ze kon haar moeder gelukkig wel een beetje sturen. ‘Ik ken haar nog niet goed genoeg om haar nu al uit te nodigen, mam. Bovendien heeft Gina me dit weekend nodig.’ Dat was gelogen, maar in dit geval kon een leugentje om bestwil vast geen kwaad. Ze was nog maar net in Londen en had meer tijd nodig om haar vleugels uit te slaan.

Haar moeder, die haar op het hart had gedrukt Gina niet tegen de haren in te strijken – Lizzie betaalde een heel schappelijke huur – ging er niet tegenin. ‘Ik denk dat ze je haar zilver wil laten poetsen. Dat is hoognodig. Het viel me gisteren al na een minuut of vijf op.’

Lizzie zei maar niet dat haar moeder waarschijnlijk al meteen bij binnenkomst de hiaten in Gina’s huishoudelijke vaardigheden had ontdekt.

‘Oké, ik moet ophangen, mam. Gina heeft misschien hulp nodig bij het avondeten.’

‘Is goed, lieverd. Bel nog maar even om me te laten weten of je dit weekend naar huis komt. En probeer wat meer over die Alexandra te weten te komen. Zo te horen is het een leuke meid.’

Lizzie wist dat Alexandra leuk was, maar ze begreep niet hoe haar moeder op basis van zo weinig informatie tot die conclusie had kunnen komen. Waarschijnlijk alleen omdat ze had gezegd dat ze ‘van goede komaf’ was.

Ze ging naar beneden en trof Gina aan in de kleine keuken. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Je mag de nieuwe aardappelen schoonboenen. We eten eenvoudig, hoor. Anders dan jij ben ik niet zo goed in al die ingewikkelde gerechten.’

Lizzie was haar tante dankbaar. De avond ervoor had ze voor het eerst avocado gegeten, een vrucht die totaal nieuw voor haar was. De structuur was zo vet en dik dat het even had geduurd voor ze wist of ze het lekker vond of niet.

‘Als ik wat meer heb geleerd, kan ik misschien iets nieuws voor je bereiden,’ opperde ze.

Gina glimlachte en knikte, maar ze leek niet erg enthousiast bij het vooruitzicht dat Lizzie voor haar zou koken.

Met het advies van haar moeder in haar achterhoofd dat ze zich nuttig moest maken, vervolgde ze: ‘Ik ben ook goed in verstelwerk. Als je iets hebt wat gerepareerd moet worden, mag je het gerust aan mij geven. Ik heb het in een mum verستeld.’

‘O ja? Heb je dat op school geleerd?’

Lizzie knikte. ‘Deels. Mam heeft me ook geleerd hoe je een zakdoek kunt maken door wat kant om een lapje fijne stof te naaien. Die verkopen goed op de fancy fairs die ze organiseert. Ik kan ook blind zomen, maar dat heb ik op school geleerd.’

‘O. Nou, dan zal ik je na het avondeten mijn verstelmand geven. Zie maar wat je ermee kunt.’

Gedurende de maaltijd was Gina in gedachten verzonken, en ze schonk afwezig Lizzies wijnglas bij. Lizzies ouders dronken geen wijn bij het eten, in elk geval niet op regelmatige basis. Volgens haar vader was Gina ‘heel modern’. En dat bedoelde hij niet als compliment.

Na de afwas – hoewel Gina zei dat het geen probleem was om de vaat te laten staan voor haar huishoudelijke hulp – richtte Lizzie haar aandacht op Gina’s verstelwerk.

Het zat in een zak en het was veel. Lizzie ontdekte dat Gina er gewoon spullen in stopte en er vervolgens nooit meer naar omkeek. In plaats daarvan schafte ze gewoon nieuwe kledingstukken aan. Vandaar dat er aardig wat jurken in zaten die omgezoomd dienden te worden, dat er knopen moesten worden aangezet en dat een gescheurd laken moest worden gerepareerd.

‘Laat het laken maar zitten, lieverd,’ zei Gina een tikje gegeeneerd. ‘Dat laat ik wel herstellen bij de wasserette.’

‘Is die scheur er tijdens het wassen in gekomen?’ vroeg Lizzie.

‘Nee,’ zei Gina kortaf. ‘Oké, heb je alles wat je nodig hebt?’